

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ל תשרי

מסכת מעשרות פרק ב

למכר בשמים ומוליכין עמהם פרות לאכילה, אוכלין עראי עד שמגיעים למקום הלינה, בליה על שבות שילון בו קובעת הנזיר, ויהיה אומר היות הראשון שבעיר הוא ביתו לעינו מעשר, ואפלו לו בקצה האחר שבעיר, מכיון שהוא רוצה לפנות כליו בבית הראשון שפגע בו כדי ללון בתוך העיר קובע:

ד פרות שתלמן עד שיתורם בלא נגמרה מלאכתן ויגידו לו נתיחבו, נמכרו בפרק א' משנה ה', רבי אליעזר אסר למלאכל מהם עראי עד שיפריש כל המעשרות, דקבר תרומה קובעת למעשר, ואפלו בלא נגמרה מלאכתו, ויפון שפרישו שתלמן מיני אוכל עראי עד שיפריש כל המעשרות, ויחכמים מתירין, ודתרומה אינה קובעת רק בגמר מלאכה, חוץ ממלכלת תאנים שלא לקט כל צרכו, דכיון שהכניסו בכלי אין דעתו לבשו, וגם כיון שכבר תרם לא יסיף עוד כדי שלא יעיר טבל בחלו שנתרמו, מלכלת תאנים שתרומה, רבי שלא עפרו מתוך הכללה לאכל מהו לאכל אסור, וחכמים אסורין מטעם שפרשו: **ה** האומר לחבירו הילך אסר זה ונתן לי בו חמש תאנים, אוכל דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר, אוכל אחת אחת, פטור, ואם צורף, חייב, אמר רבי יהודה, רבי יהודה, מנעשה בגנת ורדים שהיתה בירושלים, והיו תאנים נמכרות משלש ומארבע באסר, וילך הורש ממנה תרומה ומעשר מעולה: **ו** האומר לחבירו הילך אסר זה בעשר תאנים שאבור לי, בורר ואוכל, באשכול שאבור לי, מנגרר ואוכל, ברומן שאבור לי, פורט ואוכל, באבטיח שאבור לי, סופת ואוכל, אכל אם אפר לו בעשרים תאנים אלו, בשני אבטיחים אלו, אוכל כדרך פטור, מפני שקנה במקור לקרקע: **ז** השוכר את הפועל לעשות עמו פתאנים, אמר לו על מנת שאוכל תאנים, אוכל ופטור, על מנת שאוכל אני ובני ביתי, או שאוכל בני בשקרי,

היצא מהעיר, לא הכשר לקבל טמאה, אף על פי שהיא מו' משקול המכשירים, ודא חשיב, רבי יהודה אומר הכשר לקבל טמאה, לטעמיה אלו, דחשיב ליה משקה, ולכן מכשיר, (ולרבן לא חשיב כמשקה), הגזרות תאנים ובשים, ומנן משדושו שכניסם לתוך החבית לאחר היבוש בשדה, ומקצו לתוך חבית כדי שיחטרוה,

פרק ב א היה עובר בשוק ואמר טלו לכם תאנים, אוכלין ופטורין, לפיכך אם הכניסו לבתיהם, מתקנים ודאי. טלו והכניסו לבתיכם, לא יאכלו מהם עראי, לפיכך אם הכניסו לבתיהם, אינם מתקנים אלא דמאי: **ב** היה יושבין בשער או בקנה ואתר טלו לכם תאנים, אוכלין ופטורין, ובעל השער ובעל הקנה חזבין, רבי יהודה פטר, עד שיפזרו דם פניו, או עד שישנה מקום ישבתו: **ג** המעלה פרות מן הגליל ליהודה, או עולה לירושלים, אוכל מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך וכן ביהודה, רבי מאיר אומר, עד שהוא מגיע למקום השביתה, והרוכלין המחזירין בעניות, אוכלים עד שמגיעים למקום הלינה, רבי יהודה אומר, היות הראשון הוא ביתו: **ד** פרות שתלמן עד שלא נגמרה מלאכתן, רבי אליעזר אסר מלאכול מהם עראי, וחכמים מתירין, חוץ ממלכלת תאנים, כלכלת תאנים שתרומה, רבי שמעון מתיר, וחכמים אסורין: **ה** האומר לחבירו הילך אסר זה ונתן לי בו חמש תאנים, אוכל עד שישנה, דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר, אוכל אחת אחת, פטור, ואם צורף, חייב, אמר רבי יהודה, רבי יהודה, מנעשה בגנת ורדים שהיתה בירושלים, והיו תאנים נמכרות משלש ומארבע באסר, וילך הורש ממנה תרומה ומעשר מעולה: **ו** האומר לחבירו הילך אסר זה בעשר תאנים שאבור לי, בורר ואוכל, באשכול שאבור לי, מנגרר ואוכל, ברומן שאבור לי, פורט ואוכל, באבטיח שאבור לי, סופת ואוכל, אכל אם אפר לו בעשרים תאנים אלו, בשני אבטיחים אלו, אוכל כדרך פטור, מפני שקנה במקור לקרקע: **ז** השוכר את הפועל לעשות עמו פתאנים, אמר לו על מנת שאוכל תאנים, אוכל ופטור, על מנת שאוכל אני ובני ביתי, או שאוכל בני בשקרי,

פרק ב א היה עם הארץ חשוד שאינו מעשר עובר בשוק, ותאנים בודו שקלמם להוליכם לביתו, ואמר טלו קחו לכם תאנים, במתנה דאין מתנה קובעת למעשר הרי אלו אוכלין עראי ופטורין כיון שהולחן לא עשר דקבר שיהאכל בשוק, דחזקה שלא יאך פני הבית, לפיכך מכיון שנתן להם דבר מעט שקבור שיהאכל שם, אם הכניסו הגניסו לבתיהם, מתקנים טקבל ודאי, דאין הקבוע למעשר בראית פני הבית, ואם אמר להם טלו, והכניסו לבתיכם, וכן אם היה המקבל אכל חסויש ונתן פניו שלא יאכל בשוק, או שנתן לו הרבה שאין ראוי לאכל בשוק, או שנתן לו דבר שאין אוכלין אותו חי, לא יאכלו מהם עראי, שחזקה שכבר נקבע למעשר והיו

במקום להם שכן מעשר, לפיכך כיון שהולחן אומר שכבר תקנו אם הכניסו לבתיהם אינם מתקנים אלא דמאי והיו שנותן רק תרומת מעשר וטעמו מעשר ראשון ומעשר עני לעצמו, וצריך לחלל המעשר שני, דעם הארץ נאמן רק על תרומה גדולה: **ב** היה יושבין בשער הבית או בחמת ואמר בעל השער או בעל החנות, טלו לכם תאנים מתאנים שבשוק ויש הכניסו לפנים אוכלין אפלו בפנים ופטורין מן המעשר, דבית של אדם אחר אינו קובע למעשר, אלא בעל השער או ובעל החנות חזבין, שאכלן בפנים, או יהודה פטר אף עלבוע והחנות משום דבשער או בחמת אדם בוש לאכל בתוכו, ויצא הקובע הוא רק במקום שאינו בוש לאכל בדרך פטור פ"א מ"ה, עד שיחזיר את פניו ממקום שישב ומוכר, דאין אינו בוש לאכל או עד שישנה מקום ישבתו שיהאכל לאכל ולא יצטרך להחזיר פניו ואין נקבע למעשר: **ג** המעלה פרות מן הגליל ליהודה, פרות בגליל למקור ביהודה, או עולה למקור לירושלים אפלו לו בבית בדרך אינו נקבע לפיכך ואוכל מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך, וכן ביהודה אם יש לו שדה של שם ומעלה לגליל, גרסת רבי, פ"א מן חזקה פ"א אם נמשך לחזר לגליל קדם הגיעו ליהודה אוכל מהו עראי עד שישנה לגליל, רבי מאיר אומר, פטור עד שהוא מגיע למקום השביתה בשבוק, ומשיגיע למקום שחזרה לשבת שם אפלו לפני קניסת השבת, מיד הקבוע למעשרות, והרוכלין המחזירין בעירות

מסכת מעשרות פרק ג

ל תשרי

את הפועל לעשות מלאכה בזיתים לעדר מתחתו, דאין אינו אוכל מן התורה, אם אמר לו הפועל הריני עובד על מנת לאכול זיתים הרי ליה כפקוח, ועל כן אוכל אהך אחד ופטור דהוה עראי, ואם צורף שתיים כחזר חייב, וכן אם שקרו לנפש לעקר עשבים רעים כבבקים, אמר לו על מנת לאכל ירק יתן פטור, ולכן פטרטם, ו"ג מן מקרטי, ואתן עלה אלו אוכל דהוה עראי חוץ צורף שנים חייב לעשר, דצורף הוה קבוע אפלו דקבר שלא נגמרה מלאכתו לדלעיל פ"ב מ"ה: **ד** מצא קציצות כמו קציצות תאנים שהתחילו להתיבש בדרך, אפלו מצאו מנחין בצד שדה קציצות, ששוחטין בו תאנים דמחבך דמשדה זו בא, וכן אילו תאנה שהיא טהה על הדרך, ומצא שתיהן תחת הענפים ששוחטין בהן תאנים, מתרות משום גזל, דהבזיחין זיתים שנפלו ומכאיו, ויפון שאין נכרין מאיזה אילו הם מתאשפין מהם, ופטורות מן המעשרות משום הפקר, ובזיתים ובתורמים אם מצאן, גזל, במעשר, וכן אסורים משום גזל, דהבזיחין אינן מתאשפין מהן, כיון ששכר שפאלין זה לו כאין, ואם מצא גרוגרת תאנים בגמר יבישן, אם דרסו רוב בני אדם שבעיר זו את הגרוגרת, חייב במעשר, דהרי נגמרה מלאכתן כחייב, ואפלו חזרין חזבין לעשר, דבגמר מלאכה עזין היו לשיפון, ואם לא שרפו לא דרסו, פטור, דלמילין שפאלו שלא נדרסו הו, דאולוין פתר רוב, מצא פלחי דבלה תאנים מעגל שפנדס, שדכו לחתכן חתיכה שקרא פלח, חייב שידוע שהו מדבר גמור, ועתה מפרש התנא כיון לבעל הבית והחזיריו על שלא נדרסו רוב, לאש פלח שפאלו ערמה, דלעיל פרק א' משנה ו', אם מוריד מהם לבתיהם פטור מלעשר, מפני שהוא מחזיר את המותר, דזה הוה סימן שיעזין לא נגמרה מלאכתו, אכל הוא וגם בני ביתו לא יאכלו דאין אוכלין על המצקה, דהוה דבר שלא נגמרה מלאכתו, אלא במקומו, דשלא במקומו אין מבייין שלא נגמרה מלאכתו, ויחשבו שאוכל שאינו מעשר כלעיל משנה א', ולבהמה אין דרוך לאכל אלא לפני גמר מלאכה, וחרובים מיידיין לאכל אדם: **ה** איזו היה חייב שיהא חייב במעשרות, אם הכניס הפרות לשם הקבוע למעשר, רבי ישמעאל אומר חצר הצורית, כמו מבדידת צור ורושיבו שומר כפתח החצר שההלים שומרים בתוכה, בני עקיבא אומר, כל חצר שיש בו שני דברים, שאחד פותח וחד נעל פטורה, מכיון דאחד יכול למחות בשני שיהא פתוח פטורה, דאיהה משתמרת, רבי נתנה אומר, כל חצר שאין אדם בוש מלאכה בתוכה חייב במעשר, כלבי פקדין ב' משנה ב', חצר שאין אדם בוש מלאכה בתוכה חייב במעשר, שתי אחד פתוח החצר בו אתה מבקש כאן פטורה, רבי יהודה אומר, שתי הצרות של שני בני אדם זו לפנים מזו, הפנימית מכיון שאין לחצוין דריסת הרגה לה חייבת ומעשרו והחיצונה מכיון שיש לפנימית דריסת הרגל פטורה, דאיהה קובעת למעשר:

הוא אוכל ופטור, ובנו אוכל וחיב. על מנת שאוכל בשעת הקציעה ולאחר הקציעה, בשעת הקציעה אוכל וחיב, שאינו אוכל מן התורה, זה הפלל, האוכל מן התורה, פטור, ושאינו אוכל מן התורה, חייב, זה היה עושה בלבטים, לא יאכל בכגונת שבע, עולה בשבת, אכל מונע הוא את עצמו והמחליף עם חברו, זה לאכול וזה לאכול, זה לקצות וזה לקצות, זה לאכול וזה לקצות, חייב, רבי יהודה אומר, המחליף לאכול, חייב, ולקצות, פטור:

פרק ג א המעביר תאנים בחצרו לקצות, בניו ובני ביתו אוכלין ופטורין, ופועלים שעמו, בזמן שאין להם עליו מזונות, אוכלין ופטורין, ודאי אלו לא יאכלו: **ב** המוציא פועליו לשדה, בזמן שאין להם עליו מזונות, אוכלין ופטורין, ואם יש להם עליו מזונות, אוכלין אחת אחת מן התאנה, אכל לא מן הסל ולא מן הקפה ולא מן המקצצה: **ג** השוכר את הפועל לעשות בזיתים, אמר לו על מנת לאכול זיתים, אוכל אהך אחד ופטור, ואם צורף, חייב, לנפש באבטיח, אמר לו על מנת לאכול ירק, ופטורטם עלה עלה ואוכל, ואם צורף, חייב: **ד** מצא קציצות בדרך, אפלו בצד שדה, וכן תאנה שהיא נוטה על הדרך, ומצא תחתיה תאנים, מתרות משום גזל ופטורות מן המעשרות, ובזיתים ובתורמים חייבים, מצא גרוגרות, אם דרסו רוב בני אדם, חייב, ואם לאו פטור, מצא פלחי דבלה, חייב, שידוע שהו מדבר גמור, והחרוביו, עד שלא נכסו לראש הגג, מוריד מהם לבתיהם, פטור, מפני שהוא מחזיר את המותר: **ה** איזו היא חצר שהיא חייבת במעשרות, רבי ישמעאל אומר, חצר הצורית, שהפלים נשמרים בתוכה, רבי עקיבא אומר, כל שאחד פותח ואחד נועל, פטורה, רבי נתנה אומר, כל שאין אדם בוש מלאכול בתוכה, חייבת, רבי יוסי אומר, כל ששכנס לה ואין אומר לו מה אתה מבקש, פטורה, רבי יהודה אומר, שתי הצרות זו לפנים מזו, הפנימית חייבת, והחיצונה פטורה:

הוא אוכל ופטור ממשער, ובנו אוכל וחיב דלפני בניו הוה כמקח, ואם אמר על מנת שאוכל בשתיים בשעת עבודת הקציעה, וגם ולאחר הקציעה, בשעת הקציעה אוכל ופטור דזכותו מן התורה, ולאחר שנגמר מלאכת הקציעה, אוכל וחיב, שאינו אוכל מן התורה, זה הפלל האוכל מן התורה אפלו טלו מן התורה אחר שנתן אוכל מן התורה, וישאני ושאני במעשר, אם התנה: הוה שחזירי מדיני אפילו פועל, במאי עדין אפילו הפועל, ח' היה הפועל עושה בלבטים, מין תאנים רעים (במס דריס דף ג טוס בבבטיס), לא יאכל בכגונת שבע, פך שם התאנים הלכנים הטובים, וכן אם היה עושה בכגונת שבע, לא יאכל בלבטים, דהוה שני מינים ואינו אוכל רק ממין ששועבד בו, דחתיב (טו) "כרבים ואלת" עניים", אכל מונע הוא את עצמו ומלאכל עד שמגיע למקום היפות אוכל, כדי שיהאכל רק מן הטובות, המחליף עם חברו שיש לו שדה זה לאכול בשל חברו, וזה חברו לאכול בשלו, או שיש לשיניהם תאנים מביישים, זה לקצות לאכול קציצות תאנים מביישים וזה לאכול מן חברו לקצות בשלו, או זה לאכול בשל חברו אפילו חלוץ, וזה חברו, לקצות שני בישים חייב, דלחזיון חייב במקח ששועבד למעשר, רבי יהודה אומר, המחליף לאכול חייב במעשר, דנגמרה מלאכתו לקצות לאכל מן התאנים שהשוחטין בשדה שלא נתיבשו עזין פטור דאין מקח קובע בדרך שיעזין לא נגמרה מלאכתו:

פרק ג א המעביר תאנים בחצרו לקצות והולכים למקום ששוחטין הקציצות לבישם כיון שלא נגמרה מלאכתן אין חצר קובע ועל כן בניו ובני ביתו אשתו, אוכלים עליהם ופטורים דלכבי ביתו כיון שהם תלמידים בדעת בעל הבית כיון שלא נגמרה מלאכתו דעומדין לקציצות, ובעל התאנים כיון שיכול להמליך להשאירם לאכילה אם לא הגיע במקום הקציצות אינו נכר וחיב ודחצר קובע, ואם הגיע למקום הקציצות דמקומו נכר, אוכל ופטור, אכל הפועלים שעמו והעברת התאנים שאינו אוכלין מן התורה אלא בשעושה גמר מלאכה ולא בשמעברו (טו), בזמן שאין להם עליו מזונות שלא הבטיח לתת להם, אוכלין עראי אם נתן להם פרות ופטורין דהוה כמתנה דאינו קובע, אכל אם יש להם עליו מזונות שהבטיח להם שיוון הרי אלו לא יאכלו דהוה כמתנה ומקח קובע, דהוה כממלאכה דמלוקח דעתו על מה שילקח, וכשילקח ואוכל הוה גמר מלאכה על זה: **ב** המוציא פועליו לשדה למלאכה אחרת שאין שבת לפרות, אוכל מן התורה ונתן להם פרות שיהאכל, בזמן שאין להם עליו מזונות הוה כמתנה, וזה אוכלין עראי ופטורין מלעשר, ואם יש להם עליו מזונות, אוכלין אחת אחת מן התאנה, דאחיה לא הוה קבוע, אכל לא יאכלו מן הסל ולא מן הקפה, כעין סל גזול ולא מן המצקה, צבור הקרי, דהוה כמוליך לשוק להקבע למעשר בלאה (כדלעיל פ"א מ"ה) והפועל לבעל הבית צריך לפרנסו הוה כמלוקח: **ג** השוכר